

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Městský soud v Praze**, se sídlem Spálená 2, Praha 2, o žalobě proti usnesení žalovaného ze dne 1. 10. 2019, č. j. 15 A 128/2019 - 9, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2020, č. j. 15 A 164/2019 – 17,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností proti usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 14. 1. 2020, č. j. 15 A 164/2019 – 17 (dále jen „napadené usnesení“), jímž byla odmítnuta žaloba stěžovatele proti usnesení městského soudu ze dne 1. 10. 2019, č. j. 15 A 128/2019 – 9; tímto rozhodnutím přitom městský soud odmítl stěžovatelovu žalobu směřující proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 28. 6. 2019, č. j. 21 C 3/2019 – 83.

[2] Městský soud v napadeném usnesení konstatoval, že stěžovatelova žaloba směřuje proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví, které zjevně nemůže být rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s.; při vydávání napadeného usnesení totiž městský soud nepůsobil jako správní orgán a nerozhodoval v oblasti veřejné správy, nýbrž vykonával svou působnost v rámci soudní moci. Přistoupil proto k odmítnutí žaloby dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[3] Nejvyšší správní soud k předmětné kasační stížnosti uvádí, že ve své dosavadní rozhodovací činnosti opakovaně vyhodnotil okolnosti, za nichž stěžovatel podává u soudů návrhy na zahájení řízení, jako projev svévolného a účelového uplatňování práva (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 As 45/2012 – 11, všechna citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatel svá „práva“ uplatňuje zjevně šikanózním způsobem a znevažující formou, přičemž se nesoudí veden snahou o meritorní řešení sporu, nýbrž pro samotné vedení sporu (srov. k tomu obdobně rozsudek NSS ze dne 7. 6. 2012, č. j. 2 As 82/2012 - 13). Z evidence zdejšího soudu je patrné, že množství stěžovatelem vedených sporů se v průběhu času rapidně zvyšuje. Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznamená, že by jeho žádostem nemělo být vyhověno. Rozhodující je však

sériovost a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů.

[4] Nejvyšší správní soud nevyzval stěžovatele k odstranění vad kasační stížnosti, protože při předběžném posouzení zjistil, že v posuzovaném případě je stěžovatel opět veden snahou vést „spor pro spor“. Vznesené námitky *prima facie* nemohou být důvodné – stěžovatel totiž napadal u městského soudu rozhodnutí téhož soudu (vydané v řízení o rozhodnutí jiného soudu); stěžovatel přitom tyto své úkony obvykle dále řetězí. Kasační stížnost proti odmítavému usnesení městského soudu je zcela zjevně bez naděje na úspěch. Nejvyšší správní soud v souladu se zásadou hospodárnosti řízení nepřistoupil k provedení standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Zdejšímu soudu je totiž z úřední činnosti známo (srov. např. věci vedené NSS pod sp. zn. 7 As 176/2012 či sp. zn. 2 As 245/2015), že shora uvedené výzvy vůči stěžovateli neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy naopak rozehrávají písemný „ping pong“ mezi stěžovatelem a zdejším soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Stěžovatel zpravidla požádá o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud však tyto žádosti zamítne, neboť shledá kasační stížnost zjevně bezúspěšnou. Výsledkem řízení pak obvykle bývá jeho zastavení pro nezaplacení soudního poplatku (viz např. usnesení NSS ze dne 4. 11. 2015, č. j. 2 As 223/2015 – 43, či ze dne 8. 10. 2015, č. j. 3 As 185/2015 - 40, která byla stěžovateli doručena a jejichž obsah je mu proto znám).

[5] Nejvyšší správní soud nepochybuje, že tento bezúčelný a zcela neefektivní postup by se opakoval i v nynější věci. Jako v jiných obdobných věcech (srov. např. usnesení NSS č. j. 6 As 262/2015 – 7, ze dne 30. 11. 2015) proto i tuto kasační stížnost Nejvyšší správní soud *a limine* odmítá pro vady podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., s odkazem na odůvodnění, jehož se stěžovateli již bezpočtukrát dostalo.

[6] Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 19. února 2020

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu